

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ท้าวมหาพรหมมี ๔ หน้า

(พรุ่งนี้หลวงตาไปวัดหนองผือนาใน แล้วค้างคืนหนึ่ง) เอ้ เหตุผลกลไกอะไรก็ไม่รู้นะ แต่เราเชื่อที่ว่าเรารับแล้ว ถึงจำเหตุผลกลไกอะไรๆ ไม่ได้ก็ตาม ถ้าว่าเรารับแล้ว ก็เชื่อตรงนั้น คือไม่ได้ทำอะไรสู่่มสี่สู่่มห้านะ พิจารณาเรียบร้อยแล้วลงปับ ทีนี้จำได้ไม่ได้ก็ตามลงจุดนี้แน่นอนตายตัว คือรับก็ดีไม่รับก็ดีเรามีเหตุผลทุกอย่าง เราไม่ได้ทำสู่่มสี่สู่่มห้านะ เราเชื่อในคำว่ารับหรือไม่รับ ไม่รับก็มีเหตุผลอย่างหนึ่ง ถ้ารับก็มีเหตุผลอย่างหนึ่ง นี่วัดหนองผือว่ารับแล้วเราก็มั่นใจ จำไม่ได้ก็ตาม เชื่อ ดูว่าจะค้างคืนหรือ (เจ้าคะ) อย่างว่านี่ละที่ว่าค้างคืนหนึ่ง ไม่ได้วันฉัณยอะไรมา ลงเลยสำเร็จรูปแล้วว่า ค้างคืน ลงใจแล้วว่าค้างคืนก็บอกว่าค้างคืน มีเหตุผลลงในนั้นหมดแล้ว ถ้าว่าไม่ค้างก็มีเหตุผลแล้ว เราไม่ได้ทำสู่่มสี่สู่่มห้านะ

พี่น้องชาวหนองผือเรามีคุณ เราไม่ได้ลืมนบุญลืมนคุณนะ ท่านเหล่านี้ละบ้านหนองผือ มีคุณมากต่อพระทั้งหลาย เฉพาะอย่างยิ่งคือวงกรรมฐาน นั้นเป็นจุดใหญ่ คือพ่อแม่ครูจารย์มั่นท่านพักอยู่ที่นั่นหลายปี พระหลังไหลเข้าไป หนองผือจึงเป็นจุดสำคัญสำคัญอยู่นะ เลี้ยงพระได้หมด นี่ละเราเห็นคุณตรงนั้นนะ ไม่มีตลาดตเลพอจะไปหาจับจ่าย ชื้อนั่นชื้อนี่มาเลี้ยงพระ ขวนขวายหาด้วยกำลังตัวเองมา มีอะไรๆ ก็ขวนขวายเติมกำลังมาเลี้ยงพระ เป็นจุดสำคัญอยู่ พระหลังไหลเข้าๆ ตลอด นี่ละบ้านหนองผือมีคุณมากต่อพระทั้งหลาย วงกรรมฐาน เพราะฉะนั้นเราจึงได้ย้อนกลับมาจำพรรษาที่หนองผืออีก

ปีพ่อแม่ครูจารย์มั่นมรณภาพแล้ว เราก็มียะเยวทางอำเภวาริชภูมิ ตัดสินใจลงจากวัดดอยธรรมเจดีย์มาพักที่วัดสุทธาวาสสองคืน ออกจากนั้นจะไปจำพรรษาที่ถ้าอะไรลืมหืมแล้วแหละ เราเคยไปพักถ้ำนั้นนะ คือทราบไว้แล้วทุกอย่าง ตัดสินใจจะไปจำพรรษาที่นั่น ที่ถ้าอะไรอำเภวาริชภูมิ เราไปอยู่ได้ ๒-๓ คืน ก็มีโยมคนหนึ่งอยู่บ้านหนองกุง ด้านวาริชภูมิไปหาบ้านตาดภูวง อยู่ย่านกลาง เขาไปวัดหนองผือบ่อยๆ โยมคนนี่ ไปมาเสมอ ทีนี้พ่อเขาทราบว่าเราไปอยู่ที่ถ้ำที่ว่านี่ละ ที่จะจำพรรษา เขาขึ้นไปหาเขาไปเล่าสภาพของบ้านหนองผือให้ฟัง เราเลยไม่พูดสักคำเดียววะ แปลกอยู่ ฟังแกพูดตลอด ไม่เคยตอบ ไม่เคยถาม มันถึงใจ

เขาว่าดูสภาพหนองผือเหมือนบ้านร้างวัดร้าง แต่ก่อนพระเหลืองอร่ามๆ ประชาชนญาติโยมยิ้มแย้มแจ่มใส ทำบุญใส่บาตร เหมือนแดนสวรรค์อยู่ในบ้านหนองผือ แต่เวลานี้วัดหนองผือมันจะกลายเป็นวัดร้าง บ้านหนองผือก็กลายเป็นบ้านร้างไป

ชบเซาหมดเลยว้างั้น เราฟัง พุดไม่ออกเลยนะ ไม่ตอบแกสักคำเดียว แกเป็นคนเล่า แกก็เล่าตามประสาของแก แกหารู้ไม่ว่าเราคิดยังไงกับคำพุดของแกนะ พุดอยู่บนถ้ำนั้นละ เราตัดสินใจจะจำพรรษาที่วาริชภูมิ ถ้ำนั้นละ แล้วก็ลงมาได้นะ ตื่นเข้ามาเรา ท่านเพ็งก็ไปด้วย ลงจากวัดดอยธรรมเจดีย์มาพักวัดสุทธาวาสสองคืน ก็ไปวาริชภูมิ ก็ไปแวะอยู่ ๒-๓ คืน จากนั้นก็โดดลงจากวาริชภูมิเข้ามาหนองผือ

เพราะเห็นบุญเห็นคุณพี่น้องชาวหนองผือเราเลี้ยงพระ ไม่มีตลาดลาดเลาที่ไหน อดสำหรับพยายามหาด้วยกำลังปลีแข้งของตัวเอง เลี้ยงพระได้หมด ที่นี้เวลาพ่อแม่ครูจารย์จากไปแล้วเหมือนหนึ่งว่าวัดร้างไม่มีพระเลย โยมคนนั้นแกมาเล่าให้ฟัง เราก็ยังไม่ตอบคำไหนเลย พอตื่นเช้ามาก็พาท่านเพ็งละ ไป เพ็งเตรียมตัว ไปไหนท่านว้างั้นไปจำพรรษาหนองผือ เราเลยเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง เมื่อวานนี้โยมคนนั้นแกมาพุดให้ฟังได้ ยินไหมละ ได้ยิน ก็นั่นแหละเรื่องราวมันละ ก็เลยไปจำพรรษา ไปถึงบ้านหนองผือขึ้น ๘ คำ ๑๕ คำก็รวมเข้าพรรษาแหละ เราไปถึงขึ้น ๘ คำ เท่านั้นละ

ไปถึงที่แรกไม่มีพระ มีหลวงตาอยู่ ๒ องค์ อยู่หนองผือ พอเราไปถึงหนองผือเท่านั้นละ วันขึ้น ๘ คำ ถึง ๑๔-๑๕ คำ พระเต็มหมดเลย หลังไหลเข้าไป พระตั้ง ๒๖ องค์ เรียกว่าหนาหน้าหนาดตา พอๆ กันกับพ่อแม่ครูจารย์ยังอยู่ ท่านไม่รับมาก รับขนาดนั้น แต่อยู่รอบๆ มีเยอะ สำหรับหนองผือรับแค่นั้น พอตีเราไปปีนั้นก็ ๒๖ องค์ ไปถึงวันขึ้น ๘ คำ เดือน ๘ จะเข้าพรรษา วัน ๑๕ คำประชุมเข้าพรรษา มันก็รวดเร็วจะออกไปทางพรรณา มาหนองผือ หลังไหลเข้าไป พระอยู่นั้นตั้ง ๒๖ องค์ ของง่ายเมื่อไรก็อ่อนหนาผาคั่ง

พอดพุดเรื่องนี้ก็ เอา มันเป็นสิ่งที่จะพุดได้ แกก็พุดออกมาจากความจริงของแก แกก็พุดได้ ผู้ฟังก็ฟังได้ ทำไมเราฟังมา พุดไม่ได้มีอย่างเธอ ที่ว่ายาย เขาเรียกว่ายายกั้ง แกอยู่หนองผือ แกรู้เรื่องใจของพระ ของใครๆ แกรู้หมดไม่ใช่เล่นนะ อาจหาญมากทีเดียว พวกเทวบุตรเทวดาแกรู้แกเห็น แกไปถามพ่อแม่ครูจารย์มันเรา อยู่ที่โรงฉัน คือ แกจะไปตอนเช้า พอพระเริ่มฉันจ้งหัน แกก็ไปละ พอพระฉันเสร็จ แกก็นั่งอยู่ข้างล่าง พอพระฉันเสร็จแล้ว แกก็ขึ้นไปโรงฉันนั้นแหละ ขึ้นไปคุยธรรมะกับพ่อแม่ครูจารย์มัน พระนี้ โหย ธิบสั่งบาตรๆ คอยฟังคำพุดของแก เพราะแกพุดอาจหาญตามหลักความจริงเลย แกไม่สะทกสะท้าน

พุดถึงเรื่องพวกทวยเทพทั้งหลายที่หลังไหลมาหนองผือ นั้นฟังซินะ ประเภทนั้นๆ เป็นยังไง ถามท่าน ท่านก็ตอบย่อๆ ไม่ตอบมาก แต่ท่านไม่ปฏิเสธนะ ท้าวมหาพรหมก็ลงมาถึง ๔ หน้านะ มองไปทางนี้ก็หน้า ทางนี้ก็หน้า เหลืองอร่าม

เลยว้างั้น ถ้าม แก่เห็น พ่อแม่ครูจารย์ท่านไม่เคยพูด นั้นเป็นใคร ถ้าม ท่านบอกว่าทำมหาพรหม ท่านตอบย่อ ๆ เท่านั้น ไม่ตอบมาก แต่ท่านไม่ปฏิเสธ นี่ละแกรู้

เวลาพวกทวยเทพทั้งหลายมาราบพ่อแม่ครูจารย์เรา หนองผือ หลังไหลมา เขามาทิศทางพระไม่อยู่นะ พวกทวยเทพทั้งหลาย เขาเคารพพระมากอยู่ คือเขาจะมาทางด้านไม่มีพระ ถ้าพระมากทางด้านไหน เขาจะไม่มาทางด้านนั้น เขาไม่มาสู่มสี่สู่มห้า นะ พ่อแม่ครูจารย์เล่ากับโยมพูดมันเข้ากันได้ ท่านบอกว่าทางด้านนี้พวกเทพมา ท่านพูดก่อนแล้วแหละ พ่อแม่ครูจารย์มันท่านพูดก่อนแล้ว พวกเทพเคารพพระนะ ไม่ได้มาสู่มสี่สู่มห้า ทางด้านนี้ว้าง ๆ ทางพระด้านนี้ว้าง พวกเทพทั้งหลายมาด้านนี้ว้างั้น ท่านบอกอย่างนั้น ใครอย่าไปทำสู่มสี่สู่มห้าแถวนี้ นะ นอนก็เหมือนกันหลับครอก ๆ แครก ๆ ให้พวกเทพเขามาปลงธรรมสังเวชไม่ได้นะท่านว้างั้นะ

พ่อแม่ครูจารย์มันเราท่านพูด พูดก่อนโยมแล้วแหละ พวกเทพเขามาเขามาทางด้านนี้ พระไปหลับครอก ๆ แครก ๆ ให้เขาปลงธรรมสังเวชไม่ได้นะ ให้รักษามารยาท การหลับการนอนของพระให้มีระเบียบแถวนี้ ท่านสั่งไว้ นะ ทางแถวของเทพมา อย่าให้พวกเทพทั้งหลายเขาปลงธรรมสังเวชพระ ความเป็นอยู่หลับนอนไม่เป็นทำเป็นทางเขาปลงธรรมสังเวชนะท่านว้างี้ แล้วโยมคนนี่แกมาพูดก็แบบเดียวกัน มาทางนี้แน่ เห็นไหม

แกรู้จิตคนอื่น แก่เห็นจริง ๆ รู้จริง ๆ ใครสะอาดผ่องใสขนาดไหนแก่เห็น เวลาแกมาเล่านี้ คือแกนิสัยตรงไปตรงมา พูดไม่กลัวใคร เหมือนขวานผ่าซาก แกพูดอย่างนั้นละนิสัยของแก รุ้ยงใจพูดอย่างนั้นเลย เวลาแกพูดน่าฟัง พระนี้รับบาตรล้างอะไรค่อยมาแอบ ๆ ฟังอยู่ข้างหลังหอดัน อยู่ข้างหลัง แกก็ขึ้นไปนั้น เล่ากับพ่อแม่ครูจารย์พูดธรรมะที่แกรู้แก่เห็นอะไรต่ออะไรแกพูดอย่างเปิดเผยนี้ นะ แกเป็นคนตรงไปตรงมา พระก็สนุกฟัง ที่นี้พ่อพูดมา ๆ พ่อพ่อแม่ครูจารย์มันมรณภาพแล้วก็ วัดนี้เป็นเหมือนวัดร้างนั้นละ นี่ละเราเลยกลับมาจากวาริชภูมิว่าจะไปจำพรรษาแล้วนะ กับท่านเพียงสององค์ ถ้าเราเคยไปอยู่แล้ว

พอไปถึงนั้นโยมนั้นแกมาเล่าให้ฟังเรื่องหนองผือ วัดหนองผือ บ้านหนองผือเหมือนวัดร้างบ้านร้าง แกเล่า เราฟัง เราไม่พูดสักคำเดียวนะมันสะเทือนใจมาก บ้านหนองผือมีคุณมากที่เดียวต่อพระทั้งหลายที่มาที่นั่น แต่แล้วก็ทำให้ซบเซากันไปหมดทั้งบ้าน พระก็ไม่ค่อยมี มีหลวงตาอยู่สององค์ว้างั้น ก็เป็นคนบ้านนั้นละมาบวช ก็มีเท่านั้นแหละ ส่วนประชาชนนี้ซบเซามาก เหมือนบ้านร้าง เราสลดสังเวช นั้นละตั้งใจจะไปจำพรรษาที่ถ้าแล้วนะ กลับมา ลงมาจำพรรษาหนองผือ

นี่แปลกๆ อันหนึ่ง ใครจะว่าคุยหรือไม่คุยก็ตาม เราเอาความจริงมาพูดตามที่
 แกล่ล่า แล่อย่างอาจหาญเสียด้วย พอเรากลับมาอยู่ที่นั่นด้วยความเห็นบุญเห็นคุณของ
 ชาวหนองผือ กลับมาจำพรรษาที่นั่น ยายกั้งคนนี้พูดแปลกๆ อยู่นะ หลานชายของแก
 ชื่อพูดเป็นผู้ส่งบาตรท่านตลอด ส่งบาตรพ่อแม่ครูจารย์ พอรับบาตรเสร็จแล้วแกก็รับ
 บาตรท่าน จากมือท่านแล้วก็แกก็ไปส่งบาตร แล้วแกกลับบ้าน อย่างนี้เป็นประจำ ทีนี้
 เวลาเรากลับมาแล้ว แกกระซิบนะ พูดให้ฟังชัดเจน ธรรมะพูดไม่ได้มีเธอ พูดตาม
 หลักความจริงจะเสียไปไหน

พอเรากลับมาที่นั่น มันจวนเข้าพรรษา ขึ้น ๘ ค่ำแล้ว ๑๕ ค่ำก็ประชุม
 เข้าพรรษา เพราะเห็นพระไม่มีเราส่งสารชาวหนองผือเลยกลับมา กลับมาจากวาริชภูมิ
 พอไปแล้วแกก็เอาหลานชายแกไปพูด ใ้พูดจะพูดให้มึงฟัง มึงฟังให้ดี กูพูดนี้มึงฟัง
 นะ นี่วาสนาบ้านหนองผือของเรายังมีสืบต่อกันอยู่ ท่านมหาบัวก็มาจำพรรษาที่นี้ มึงให้
 รู้เสียนะ ญาท่านกับท่านมหาบัวอันเดียวกัน พ่อตายพ่อยัง กระซิบ ใ้หลานก็มาเล่า
 ให้เราฟังอีกแหละ เอ้อ บ้าตัวนี้ ทางนั้นเขากระซิบหลานเขา หลานเขาก็มากระซิบเราอีก
 ว่าพ่อตายพ่อยังนะ อันเดียวกันละ ญาท่านกับท่านมหาบัวอันเดียวกัน ไม่มีอะไรผิด
 แปลกกัน พ่อตายพ่อยัง แล้วกระซิบทางนั้น ทางนั้นก็มากระซิบเรา ขบขันจะตายไป

ปีนั้นจำพรรษาดูพระ ๒๖ องค์ เยอะนะวัดหนองผือ ตอนนั้นไปมีพระหลวงตา
 สององค์ เราไปขึ้น ๘ ค่ำ พอ ๑๔-๑๕ ค่ำก็เต็มหมดแล้วพระ ไปจากพรรณาเพราะ
 ทราบว่าเราไปจำพรรษาหนองผือหลังไหลเข้ามาเต็มหมดนะ ๒๖ องค์ ธรรมดาก็
 เหมือนกับพ่อแม่ครูจารย์ยังมีชีวิตอยู่ นี่เราพูดถึงบ้านหนองผือ ที่ย้ายคนนี้แกรู้พวก
 เทพพวกอะไรมา รู้เรื่องใจใครแกก็รู้ แกว่าบ้านหนองผือนี้ ในวงบ้านหนองผือนี้สว่างจ้า
 ว้างนั้นนะ แกว่า มองเข้าไปข้างในนี้สว่างจ้า คือจิตนักภาวนา จิตท่านผ่องใสนี้ เหลื่อมล้ำ
 ต่ำสูงต่างกัน สว่างจ้าหมดละหนองผือ พระกรรมฐาน

เห็นไหมการชำระจิต ท่านอยู่ในวัดหนองผือ เขามองออกจากบ้านเขาไปไปเห็น
 เขาว่า วัดหนองผือนี้สว่างจ้าไปหมดเลย นั่นเห็นไหม คือพระภาวนา จิตใจของท่าน
 สว่างไสวตามขั้นตามภูมิของจิต แกก็เล่าได้ถูกต้องดีนะ นี่ละที่บ้านหนองผือ เราก้ไปจำ
 พรรษาที่นั่นให้เขา เขาก็พอใจ เพราะพระเณรมาก พอหลังจากนั้นเราก้ไปละที่นี้
 ออกไปเลยละ พอให้เขาอบอุ่นพอสมควรแล้วเราก้ออกเดินทางไป ทางนั้น ทางไหนลี้ม
 แล้ว

ออกจากหนองผือแล้วไม่ทราบไปทางไหน ก็เลยไม่ได้กลับมาอีกนะหนองผือ
 จนกระทั่ง ๓๐ ปีจึงได้ย้อนกลับไปอีก บ้านหนองผือก็เป็นดงเป็นป่าธรรมชาติไปหมด
 ไม่ใช่ดงป่าของพระกรรมฐาน รกรุงรังเพราะไม่มีใครดูแลรักษา แต่ก่อนนี้ โห สวยงาม

มากวัดหนองผือ พูดเรื่องอะไรมันมาวัดหนองผือก็ไม่รู้ละ (วันที่ ๑๐ หลวงตาต้องไป
ค้างที่วัดหนองผือนาใน) นั่นซิค้างเพราะเหตุไรก็ไม่ทราบ วัดหนองผือนี้ก็ไปได้ความ
อัศจรรย์อยู่ที่นั่น โอ้ พ่อแม่ครูจารย์ท่านรู้สึกท่านเมตตามากนะตื่นตื่น เพราะจิตมัน
เป็นแบบเดียวกัน พอจิตไปอยู่ที่นั่นเวลามันลงมันสว่างนี่ครบไปหมดเลย ก็ไปเล่าให้
ท่านฟัง ท่านรู้สึกท่านตื่นตื่นมาก ท่านตื่นตื่นเมตตามาก ท่านก็เลยเล่าเรื่องที่ถ้าสาริกา
ให้ฟัง จิตเป็นอย่างนั้นละ โห เป็นแบบเดียวกันท่านว่า ท่านไม่ได้บอกว่าคุณคิดกันนะ เป็น
แบบเดียวกัน เราก็เป็นได้หันเดียวเท่านั้นไม่ได้เป็นอีกละ อยู่ที่วัดหนองผือ วัดหนอง
ผือนี้ไปอยู่หลายปีอยู่เราก็ดี ก็เพราะพ่อแม่ครูจารย์อยู่ที่นั่น เราจึงอยู่ที่นั่น

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ